

[Ingefred Juul Andersen.]

at disse 35 pct. ikke også ydes til den del af madvarerne, der indgår som undervisningsmateriale. Jeg mener selvfølgelig ikke, at der skal ydes tilskud til det fulde beløb for madvarer, men til den sum, der udover den almindelige kostudgift anvendes på en sådan skole.

Lad mig også lige nævne, at der i det fremsatte forslag om aspirantlønninger er foreslået, at man ændrer dem fra 75 til 90 pct. af den nuværende løn for fastansatte. Det begrundes i bemærkningerne til lovforslaget med, at det pligtige timetal ligger meget højt, på 960 timer, ja, indtil 1 200 timer årligt mod f. eks. højskolernes 540 timer årligt. Om dette pligtige timetal er for højt, kan der jo også være grund til at se nærmere på.

Jeg skal på mit partis vegne tilsige vor medvirken til dette lovforslags gennemførelse og til et forhåbentlig grundigt udvalgsarbejde.

Krurup: Et af mine barndoms minder er, at vi hver uge fik et blad, der hed „Husmoderens Blad“, og på det stod som overskrift som en slags motto for bladet: Den hånd, som rører vuggen, styrer verden. Bladet havde som sin opgave at dygtiggøre husmoderen, og jeg forstod allerede dengang som barn noget af, hvilken betydning det havde, og også bladets betydning. Senere har dette med husmoderens uddannelse jo taget fart, sådan at vi nu har fået alt det, som med så stor sagkundskab er fremhævet, husholdningskursus for kvinder, husholdningsskoler og den slags ting, som hver på sit område er beregnet på at dygtiggøre kvinden og husmoderen. Det er noget, som vi hilser med den største tilfredshed, og vi ønsker, at det arbejde må blive fortsat og komme i så godt et spor som muligt.

Jeg finder ikke nogen grund til at gå i enkeltheder, forslaget er jo forresten også lige nu blevet omtalt udførligt af venstres ærede ordfører, men jeg synes, det er rimeligt, at det kommer til udvalgsbehandling, og jeg vil jo mene, at der var den mulighed, at vi kunne tage det samme udvalg, som det lige er blevet besluttet at nedsætte til behandling af lovforslaget om folkehøjskoler og landbrugsskoler. Men skal vi til at behandle lovforslaget i udvalg, er

der jo ingen grund til at gå i enkeltheder her, derfor vil jeg nøjes med at tilsige mit partis meget velvillige støtte til lovforslagets behandling her i tinget.

Ingeborg Refslund Thomsen: Der foreligger, såvidt jeg kan se, ikke nye momenter, som kræver en større revision af denne lov. Den revision, der i dag er tale om, er jo meget lille. Efter husholdningsskolernes eget forslag vil lærerinderne i aspiranttiden få en højere løn, nemlig ikke som hidtil 75 pct. af de fast ansatte læreres løn, men 90 pct. Da der kræves et ret stor timetal af husholdningsskolelærerinderne, er det rimeligt, at begyndelseslønnen forhøjes. Lærermangelen gør sig overalt gældende, og den noget højere løn vil gøre det lettere at skaffe og også fastholde de gode lærerkræfter.

Det gælder for husholdningsskolerne som for så mange andre institutioner, at den daglige drift er blevet så kostbar, at den sluger de beløb, der rettelig skulle bruges til reparation og vedligeholdelse. Det ekstra tilskud på 1/2 pct. af bygningsværdien, der nu kan søges, vil jo nok være en hjælp, men vedligeholdelsen af såvel private skoler som selvejende institutioner er blevet meget forsømt i disse år, materialet har ikke altid været godt, reparationsudgifterne er steget til det 2—3 dobbelte, og så har man opgivet at holde bygningerne forsvarligt i stand.

Den ønskeseddel, som husholdningsskolerne har fremsat, er der jo strøget meget i. Jeg tror nu, det er rigtigt at fastholde bestemmelsen om, at de unge piger skal være 17 år, inden de kan få understøttelse, ikke fordi de møder med mere alvor som 17-årige end som 16-årige, men de har dog haft nogen mulighed for at lære praktisk husholdning og kan møde med bedre forkundskaber til et skoleophold.

Det er sikkert mere et principspørgsmål end et pengespørgsmål, når ministeriet ikke har kunnet imødekomme ønsket om fuldtud samme økonomiske kår for de forstanderinder, der er ansat før 1946, som for dem fra efter 1946. En skæringsdag har altid en ubehagelig side, men spørgsmålet om forstanderløn fandt jo en god løsning i 1947.

Det næstsidsste ønske, at man skulle undlade at spørge de unge, hvor pengene